

“Όταν ειδοποιηθέντες κατέφθασαν ὁ κ. ὑπομολογάρχος καὶ ὁ κ. ἀνθυπίατρος μετὰ τῶν χωροφυλάκων συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ τὸν κ. δήμαρχον, τὸν κ. εἰρηνοδίκην καὶ τὸν κ. γραμματέα, μετ’ ἐκπλήξεως παρατήρησαν ὑγιεστάτους ἀνθρώπους.

— «Μὰ αὐτοὶ εἶναι ὑγιεστάτοι, τί τοὺς ἐμαζεύσατε ἐδῶ;» ἐρώτησεν ὁ κ. ἀνθυπίατρος.

— «Μά, κύριε ἀξιωματικέ, ὅλοι τους εἶναι λωβοί, μαθὲς κοντοί, καὶ τοὺς ἐφέραμε κατὰ ποῦ ἐδιατάξατε».

Τότε ὅλοι κατάλαβαν ὅτι ἔγινε λάθος στὴν ἐξήγησιν τῆς λέξεως «λωβιῶντας» καὶ ὅτι ἄδικος ὁ κόπος τῶν στρατιωτῶν καὶ ὁ φόβος τοῦ δημάρχου καὶ τῶν λωβῶν τοῦ δήμου. Κρῖμα στὴν γραμματικὴ τοῦ Γενναίου!

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΤΗΣ ΟΠΕΡΕΤΤΑΣ

(Ἀναμνήσεις ἐκ Θεσσαλονίκης)

Ἐμπηκε σὰν Λεονταρῆς —

τρομάρα τὰ μονστάκια

τὰ βαμμένα του!

[ἔπεται συνέχεια]

κ' ἐβγῆκε.... Χεσαχάφιερ —
φουρτούνα στὰ μπατζάκια
τὰ βρεμμένα του!

(17 Ἰουνίου 1913)

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΗΘΕΛΑ....

ἩΘΕΛΑ νᾶχα δύναμι
νὰ πῶ γιὰ σὲ τραγοῦδι,
π' ὅμοιο νὰ μὴν ἀκούστηκε
ποτὲ μέσα σιῆ γῆ·
καὶ νὰ πιθώσω ὀλόδροσο
σιτὸ σιῆθος σου λουλοῦδι,
ποῦ νὰ εὐωδιάζῃ αἰώνια
χωρὶς νὰ μαραθῆ.

Ἦθελα ἢ Ἀγάπη μου
ψηλὰ νὰ μ' ἀσηκώσῃ
σὲ χώρες ἀστροφώτιστες,
π' ἄλλη νὰ βροῶ ζωή·

Κι' ἀπὸ ψηλὰ τὸ βλέμμα μου
κάτω σιῆ γῆ νὰ σώσῃ,
νὰ σ' ἀντικρούσῃ ὀλόφλογο
χωρὶς νὰ ντροπιασθῆ.

Ἦθελα νᾶχα δύναμι
κόσμο γιὰ σὲ νὰ πλάσω
μὲ ποταμούς, μὲ θάλασσες,
μὲ δένδρα, μὲ πουλιά·
Κι' ἀφοῦ σὲ ἰδῶ Βασίλισσα
καὶ τέτοια σ' ὀνομάσω,
νὰ πέσω ἔμπρὸς στὰ πόδια σου
νὰ μὴ ξυπνήσω πλιά.

† ΔΙΟΝ. ΜΑΡΓΑΡΗΣ